

Editoriaal (+ foto *Lea Verstricht*)

In de tussentijd tussen Kerst en Nieuwjaar werd er in dit politieke land nogal hevig gediscussieerd over de homilie van kardinaal Danneels tijdens de middernachtmis. Twee woorden uit die tekst schoten in het verkeerde keelgat bij enkele politici: ‘volkomen wettelijk’. Binnen een context van aandacht voor en solidariteit met de weerlozen in onze samenleving, mocht het thema niet politiek vertaald worden. Nochtans waren de woorden van de kardinaal niet zo fictief. De uitbreiding van de euthanasiewet naar de groep van dementerenden werd al langer in tijdschriften en dagbladen aangekaart en besproken. Weliswaar zouden mensen tijdens hun wilsbekwame periode een verklaring moeten tekenen die aan derden toelaat de dementerende van een goede dood te voorzien. Of in andere woorden: menswaardig te laten sterven. De vraag draait in deze vooral rond het concept van ‘waardig sterven’ en wat (nog) menswaardig leven is. In recente verklaringen van mensen *pro* uitbreiding hangt de menswaardigheid samen met de mogelijkheid tot zelfbeschikking, en wordt ze geformuleerd in termen van recht. Hulpbehoevendheid, afhankelijkheid en verminderd of veranderd bewustzijn hebben hierin geen plaats. Ik meen dat de kardinaal een vinger op een tere plek van onze samenleving legde door in zijn kersthomilie te verwijzen naar de maatschappelijke ontwikkelingen op het vlak van omgang met leven en dood. Want naast het levenseinde, dat we willen controleren, is prenatale diagnostiek al evenzeer een courante praktijk, waardoor ook het begin van het leven aan een oordelende controle wordt onderworpen. Wie wordt nog toegelaten op deze aarde, en wie liever niet?

Het is moedig en belangrijk om te wijzen op de verantwoordelijkheid van een samenleving in zijn wetgeving en rechtsformuleringen ten overstaan van de individuele persoon. Juist op die momenten of plaatsen waar een mens zijn eigen bestaan niet meer in de hand heeft, is het aan de samenleving een ruimte te creëren om er een omgang mee te vinden. Daarmee is meteen gezegd dat zelfbeschikking geen sluitsteen kan zijn van een maatschappelijk discours omtrent leven en dood. Naast het zelfbewustzijn zijn irrationaliteit en onmacht evenzeer onderdeel van ons mens-zijn. Het is maar de vraag of de angst voor dit onderdeel de overhand mag hebben in het uittekenen van recht en wet. En het zijn net deze aspecten waarmee we in de dementerende worden geconfronteerd. Maar niet bij hen alleen. De vraag hoelang we nog grenzen gaan verleggen in de euthanasiewet is dan ook niet uit de lucht gegrepen. Is het met andere woorden wel mogelijk om een wilsverklaring op te stellen die alle mogelijke denkbare en niet te voorzien scenario’s kan uitstippelen? En hoe concreet moet/mag/kan dergelijke verklaring dan zijn?

Hiermee is niet gezegd dat er situaties zijn die een mens brengen aan de andere grens van wat menswaardig is. Niemand kan dat ontkennen, en een goede dood kan in bepaalde gevallen de enige uitweg zijn. Ook de ontwikkelingen van de medische wetenschap laten toe het leven onnodig lang te rekken, tot het kapot behandeld is. Deze kwestie zou evenzeer aan de orde moeten komen. Maar tegelijk met de vraag naar de grenzen van de wetenschap zou een vorm van leven moeten ontwikkeld worden die zich inlaat met het gekraakte, gekwetste en kapotgemaakte leven. Eerste voorwaarde hiertoe, maar niet de minste, lijkt mij dat we ons

bewust worden of blijven van onze eigen kwetsbaarheid. En dat we vanuit die hoedanigheid naar de ander kijken en met de ander leven. Het scheppingsverhaal leert mij vooral dat. Waar mensen in hun naaktheid met elkaar het leven uitbouwen, wordt leven in het paradijs mogelijk. Maar van zodra mensen vermoeden dat ze God kunnen kennen of kunnen worden als God, is een verdrijving uit het paradijs onvermijdelijk. We zijn geschapen als mensen met de bedoeling elkaar te durven aankijken, in onze menselijke, en dus ook kwetsbare, condities. Eerder dan dat we die zelf kunnen bepalen, hebben we ze ontvangen. En in het leven zoals het zich aandient, ook in al zijn onhebbelijkheid en weerbarstigheid, blijven we zoeken naar de fragmenten van wat leven, zoals het bedoeld is, kan betekenen.

De bloemlezing van wensen die toekwamen op het IPB getuigt van dit leven, en we hebben er dan ook verschillende opgenomen in deze Transparant. Opdat ook voor ieder van u het leven zich in zijn volheid mag tonen.

Lea Verstricht

*****

IPB-nieuws

Eind vorig jaar verscheen een bijzonder TGL-nummer onder de titel *Kerk in Beraad*. Nadien is door een werkgroep al hard gewerkt aan een brochure om met dat TGL-nummer een reflectieproces op gang te brengen over geloof en Kerk vandaag.

Van het TGL-nummer kan u nog enkele exemplaren bekomen op het IPB-secretariaat aan € 3,80 per exemplaar. Bestellen: IPB@interdio.be of 02/509 96 87.

Van de komende publicatie houden we u op de hoogte.

*****

Antenne en zender: christenen roeren de maatschappij

Onze samenleving heeft soms een krachtige en kritische tegenstem nodig om de menselijkheid en leefbaarheid voor alle mensen te blijven garanderen. Daarom willen we hier de stem waarderen en ondersteunen van hen die dit de voorbije tijd deden.

- Chirojeugd tekende protest aan tegen de uitspraak van de rechter die het buitenspelen van kinderen veroordeelde wegens 'te veel lawaai'.
- KMS reageerde meteen op de uitspraken van minister Dewael die humane hulp aan illegalen veroordeelde. Deze actie wordt ook ondersteund door de bisschop van Antwerpen die zijn scholen opriep verzet aan te tekenen tegen dergelijke behandeling van mensen.

Dat ze ons tot voorbeeld moge zijn.

*****

Buiten de grenzen

Vergadering van het Europees Forum in Gdansk

Het IPB is niet alleen actief in het binnenland maar ook op het Europese niveau. Samen met de Franstalige zusterorganisatie CIL vertegenwoordigt het IPB ons land in het *'Europees Forum van Nationale Lekencomité's'*.

Tussen 4 en 6 december 2005 hebben de ongeveer 25 vertegenwoordigers van de nationale organisaties zich in Gdansk (Polen) gebogen over de komende werkzaamheden van het Forum. Onze Poolse zusterorganisatie heeft ons hierbij zeer gastvrij onthaald. De aartsbisschop van Gdansk, mgr. Gocłowski, is ons speciaal komen opzoeken en is ook voorgegaan in een speciale eucharistieviering.

Er waren boodschappen van onder meer de Europese koepel van priesterraden en van de Pauselijke Raad voor de Leken. Naar de nabije toekomst toe was het belangrijkste resultaat van de vergadering dat men besloten heeft om de 'grote' algemene vergadering van 2006 te houden van 24 tot 28 mei in Saarbrücken (Duitsland).

Het is zeker geen toeval dat de Duitse Kerk gelijktijdig in Saarbrücken haar 96ste *'Katholikentag'* houdt. Door het Europees Forum uit te nodigen naar Saarbrücken wil het *'Zentralkomitee der deutschen Katholiken'* (ZdK) ook andere Europese landen betrekken bij een van zijn belangrijkste activiteiten. Ook de locatie in Saarbrücken, dicht bij Frankrijk, België en Luxemburg, was een welbewuste keuze. De activiteiten worden trouwens in twee talen (Duits en Frans) aangekondigd.

Het thema van de Duitse Katholiekendag is *'Gerechtigkeit für Gottes Angesicht – Justice en face de Dieu'*. Het Europees Forum zal gedeeltelijk aansluiten bij de activiteiten van de Duitse Katholiekendag maar het blijft een eigen algemene vergadering, met lezingen, gesprekken en workshops en uiteraard ook gebedsmomenten. Het Europees Forum zal de problematiek van rechtvaardigheid en gerechtigheid benaderen vanuit een Europees perspectief.

In Saarbrücken zal ook de statutaire algemene vergadering doorgaan. Op voorstel van de CIL zullen de statuten en het huishoudelijk reglement van het Europees Forum gemoderniseerd worden.

Jan Degadt
Lid van het verbindingscomité
en penningmeester van het Europees Forum.

De Duitse Katholikentag

Om de twee jaar organiseert het ZdK (Zentralkomitee der deutschen Katholiken) een Katholikentag. Dit evenement vindt dit jaar plaats in Saarbrücken van 24-28 mei. Niet één dag dus, maar vier dagen waarin een programma wordt aangeboden waarin ieder die zich op de één of andere manier verbonden weet met de katholieke wereld zijn/haar gading vindt. Het thema van de 96ste editie is *Gerechtigkeit für Gottes Angesicht/Justice en face de Dieu*. In het Duits en het Frans dus. En dat is niet toevallig. De locatie waar heel het gebeuren doorgaat bevindt zich op de grens van Duitsland, Frankrijk en Luxemburg. Letterlijk betekent de stadsnaam: brug over de Saar. En die brug is meteen het programma: het wil een brug slaan naar de burens met wie we een rechtvaardig, humaan en vredelievend Europa willen uitbouwen, een brug ook tussen Kerk en samenleving.

Wie deze dagen kan meemaken, wordt ondergedompeld in een variëteit van mogelijkheden: centra voor interreligieuze dialoog, voor liturgie, kunst, muziek en theater, centra voor gelijkheid van sexen, enzovoort, openen hun deuren naast het eigenlijke programma.

Het *leitmotiv* van de Katholikentag wil nagaan hoe in onze tijden van onzekerheid en globalisering een wereld kan uitgebouwd worden voor het individu en voor de samenleving zo dat die wereld gerechtigheid voor Gods aangezicht wordt.

4 grote thema's omkaderen het geheel:

- 1) gerechtigheid: sleutelconcept in de bijbelse theologie
- 2) gerechtigheid: toetssteen voor een land in volle ontwikkeling
- 3) gerechtigheid: maatstaf voor de evaluatie van het nieuwe Europa
- 4) gerechtigheid: hoop voor de mensheid.

Voor wie zin heeft om in Saarbrücken de sfeer te komen proeven van een levende en zinvolle katholiciteit, kan het programma en alle praktische aanwijzingen vinden op www.zdk.de.

Het loont in ieder geval de moeite.

De *Semaines sociales de France* op hun best

"Overdragen: waarden delen, vrijheid wekken"

Rond dat thema verzamelden de *Semaines Sociales de France* eind november bijna 4000 deelnemers in Parijs. Niet verwonderlijk als men bedenkt dat vele verantwoordelijken in de samenleving en de Kerk het erover eens zijn dat er iets misloopt in het doorgeven van waarden. Het gaat niet om een 'panne' - die is met enkele ingrepen vrij vlug te verhelpen -, maar om een crisis met een grote C, stelde *Michel Camdessus*, voorzitter, in zijn openingstoespraak. Een crisis die raakt aan het wezen van de mens en de samenleving. De rellen met jongeren in de Parijse voorsteden een drietal weken eerder waren een aanknopingspunt om de analyse van de huidige samenleving kracht bij te zetten? Het gebrekkig functioneren van de samenleving uit zich in het niet-hopen van jongeren, hun 'autisme', het gevoelen er niet bij te horen. En ook het Franse neen aan het ontwerp van Europese grondwet was duidelijk een teken aan de wand.

"Een open ruimte voor het woord en de verbeelding, waar men zich afvraagt welke de blik van Jezus-Christus is op de politieke, economische en sociale realiteit van vandaag": dat is het kader en de opgave waarbinnen de *Semaines Sociales de France* hun congressen situeren. Zowel in de plenaire sessies als in de forums - gezin, school, werk, Kerk, media, verenigingsleven - werden alle zeilen in het denken bijgezet: met analyses, getuigenissen en voorstellen, gericht op de toekomst. Altijd tegen een achtergrond van vertrouwen en hoop. Want een crisis betekent ook nieuwe kansen.

De vele interessante bijdragen worden alle gebundeld in een verslagboek dat eerlang verschijnt. We halen er enkele klemtonen uit.

Wát overdragen?

Vooreerst het leven zelf, 'le goût de la vie', de goesting om te leven, en dus alles wat leven geeft, wat de menselijkheid en het menszijn bevordert. En daarmee het evangelie en het christelijk geloof, niet als een toegevoegd element, maar als het fundament, de bron van leven en van menselijkheid. Dat project van menselijkheid en menszijn moet altijd opnieuw uitgevonden worden, in de context van de tijd en samenleving waarin men leeft. Christenen dragen daartoe bij vanuit een kritisch geloof dat berust op een sterke overtuiging. Het Woord

dat mensen in geloof ontvangen, de inzet voor de mens, het sociale weefsel en de wereld vormen één geheel.

De moed doorgeven om te denken, de wil om samen te leven in respect voor anderen, de bereidheid om te delen, dat zijn enkele van de vitale waarden voor een nieuwe toekomst.

Hoe overdragen?

Het moment van de waarheid is altijd wat men doet, stelde filosoof en theoloog, Maurice Bellet.

Er is geen overdracht mogelijk zonder moeite en pijn, zonder crisis. Onderscheiden wat nodig is, realiseren wat mogelijk is en voorbereiden wat wenselijk is, dat is de opgave waarvoor we staan. Kerk en maatschappij zijn daarbij op elkaar aangewezen. Ze moeten sámen de uitdaging aangaan om op te komen voor het echte leven van mannen en vrouwen vandaag en voor de hechtheid van het sociale weefsel.

Christenen die, tegen hypocrisie en cynisme in, in hun woorden en daden wonen, die de vrijheid nemen om te getuigen van de kracht van het evangelie en van het geloof, kunnen daarin een beslissende rol spelen. De vorming van zulke getuigen is uiterst belangrijk. Zij zijn de 'overbrengers', de 'passeurs'. Maar het is de 'Passeur' bij uitstek, Jezus Christus zelf, die mensen daarbij de hand reikt en die het weinige dat zij overhouden, opnieuw doet groeien, meer dan ze hoopten. Met dat hoopvolle beeld sloot *Michel Camdessus de Semaines Sociales 2005* af.

4000 mensen uit alle domeinen van de samenleving die drie dagen lang komen meedenken, hun vragen inbrengen, hun visie aanscherpen door zich te confronteren met de mening van deskundigen die 'getuigen' van hun geloof en inzet, het geeft je, samen met de vele ontmoetingen, hoop mee en energie voor een vernieuwd engagement, o.m. in het IPB.

**Hubert Schepers
gewezen voorzitter IPB**

*****

In 't vizier

Interview met Bernard de Cock (+ foto Bernard de Cock)

De laatste maanden kwam homoseksualiteit geregeld in het nieuws. Het homohuwelijk en de adoptie door homokoppels waren politieke items die reacties van tegenstanders uitlokten. De Kerk liet van zich horen door een document uit te vaardigen dat de toegang van homoseksuelen in de seminaries wil controleren. Ook op het IPB werd dit thema aangeduid als 'op te volgen' en in maart wordt het IPB-Forum aan het thema gewijd. Wij namen contact op met Bernard de Cock, dominicaan.

Dag Bernard. In de samenleving en de Kerk is homoseksualiteit geen onbesproken onderwerp. Tegelijk merken we ook nog een weerstand, of wordt het al snel vertaald in termen van 'problematiek'. Heb jij een idee van waar die weerstand komt?

Ik denk dat de weerstand tegenover homoseksualiteit te plaatsen is in het groter geheel van de weerstand die bestaat tegenover alles wat vreemd is. De angst voor wat niet klaar en duidelijk is, voor wat niet binnen de geplogenheden valt van de orde die in de maatschappij en in het eigen leven aangebracht wordt. Het gaat hier dus over het omgaan met het vreemde en het

onbekende. Heel onze maatschappij, gesteund door Kerk en godsdienst, is gebaseerd op het samengaan van man en vrouw.

Is dat niet normaal?

Dat is heel normaal. Ook al vind ik het seksuele verschil niet alles bepalend, toch is en blijft het een fundamenteel gegeven. Ook in onze cultuur waar de ‘gelijkheid’ tussen man en vrouw langzamerhand veld gewonnen heeft. Het is hier niet de plaats om dat theoretisch te behandelen. Wat ik wil zeggen is, dat de meeste mensen op basis van het seksuele verschil hun relaties, hun seksualiteit, hun liefde, kortom hun leven vorm geven. De voortplanting passeert via dat verschil. Wie een andere vormgeving heeft, in dit geval wegens een andere geaardheid, is vreemd. Alleen al door hun andersheid relativeren holebi’s de hetero’s. Holebi’s confronteren hetero’s met de moeilijkheid dat hun hetero-eigenheid hen wel duidelijk bepaalt maar blijkbaar toch niet absoluut is. Dat ervaart de hetero-samenleving als zeer bedreigend. Prof. Rudi Visker heeft een dergelijk mechanisme in zijn filosofie van de multiculturaliteit uiterst scherp geanalyseerd.

Dus in homoseksualiteit kan men een aantasting ervaren van wat voor zichzelf en voor de samenleving belangrijk is?

Zoiets, ja. De waarden en de ordening die in de samenleving en in de levens aanwezig zijn, worden doorprikt als ‘niet alleen zaligmakend’. Dat gebeurt zeker als maatschappelijke instituties zoals het huwelijk en ouderschap opengesteld worden voor holebi’s. En dat terwijl mensen al zo onzeker zijn. Ik spreek hier geen waarde-oordeel uit. Ik probeer het fenomeen te begrijpen.

Heeft de tolerantiepolitiek van de laatste jaren ook een invloed op de mentaliteit? Ik merkte in een klas van laatstejaarsstudenten dat zij veel vooroordelen hebben en tegelijk weinig argumentatie kunnen vinden.

Ik meen dat er inderdaad veel tolerantie is in woorden, maar of het omgaan met het vreemde daarmee opgelost is? Ik betwijfel het. In zo’n klassituatie is het belangrijk de vraag te stellen: ‘Wat gebeurt er hier?’. En hen dan een spiegel voor te houden door bijvoorbeeld hun eigen taalgebruik en uitspraken te analyseren. Zichzelf te laten zien. Mechanismen bloot te leggen. Daarvoor is ook achtergrondinformatie onontbeerlijk.

Jij bent een tijdje geleden begonnen met een theoretische studie van de homoseksualiteit. Hoe kwam je daar eigenlijk toe?

Dat heeft in eerste instantie te maken met een kwarteeuw pastoraal werk. Daar heb ik de schrijnende kloof tussen de Kerk en de wereld van de homoseksuelen steeds groter zien worden. Moet dat werkelijk zo, vraag ik mij af. Ik heb bovendien altijd ondervonden dat een permanente bijscholing onontbeerlijk is in het bezig zijn met mensen. Tenslotte wilde ik mij er zelf van vergewissen of het waar is dat er nog geen sluitende theorie over de oorzaken van homoseksualiteit bestaat, dat we moeten leren leven in de voorlopigheid. En inderdaad, noch genetisch, noch psychologisch, noch antropologisch, enz. hebben we zekerheid en, als er al resultaten werden bereikt, worden ze zeker niet door alle wetenschappers gedeeld. Waarom er zoiets bestaat als een begeerte of een verlangen naar iemand van hetzelfde geslacht? Zó geboren? Zó geworden? Geen enkele interpretatie is sluitend. Er blijven meer vragen dan antwoorden. Elke té vlugge of té overtuigende interpretatie ruikt naar éénzijdigheid.

Geldt dat ook voor wat de Kerk zegt over homoseksualiteit?

Ja, de boodschap van de Kerk over homoseksualiteit wordt door de meeste holebi’s, en zeker ook door de gelovigen onder hen, als zeer kwetsend ervaren. Theologisch-antropologisch en

exegetisch zijn er zware problemen. Niet voor niets heeft de paus onlangs een bestudering van het begrip ‘natuurwet’ bevolen. Binnen welke krijtlijnen kan je als theoloog nadenken? Ben je gelovig én intellectueel eerlijk als je alleen naar homoseksualiteit kijkt binnen de bepalingen van de kerkelijke interpretatie? Het zou niet alleen moedig zijn, maar vooral van diep geloof getuigen, mocht de Kerk openlijk zeggen, zonder af te wijken van haar christelijke inspiratie, dat ze blijft nadenken over de kwestie. Welke morele verheldering geeft de Kerk nu aan holebi's, door te stellen dat hun neiging objectief wanordelijk is?

De combinatie van een bepaalde visie op de schepping met de erfzondeleer resulteerde in een visie op de mens die vervolgens ge-ontologiseerd (het is zo!) werd. Dat heeft geleid tot een exclusieve en niet tot een inclusieve visie op seksualiteit, waardoor de seksuele beleving van holebi's onherroepelijk immoreel geacht wordt. Is het echt of/of? Kan het én/én?

Onlangs hadden jullie een colloquium voor holebipastores. Hoe belangrijk is het gesprek hierover met elkaar?

Vanaf de jaren '80 ontstonden er verschillende groepen van ‘Homo en Geloof’. Daar vonden mensen een plaats om te spreken over zichzelf als holebi's, over hun geloof en over het samengaan van beide. Het aantal groepen is geslonken. De reden? Velen worden het moe, haken af en zien de relevantie van het geloof niet meer. Mijn ervaring van persoonlijke gesprekken wijst nochtans op de grote nood om geloof en hoop en zin te zoeken en te delen met anderen. Zeker heel wat lesbische vrouwen zijn door een dubbele afwijzing, niet alleen in concrete praktijken, maar ook in het beeld dat voortdurend wordt opgehangen, totaal vervreemd van de als louter mannelijk ervaren Kerk. Ik hoop dat het gesprek in het IPB een begin mag zijn van echte dialoog.

Wat is je droom van een Kerk in de 21ste eeuw?

Dat de Kerk steeds meer naar de gemeenschap van het Rijk Gods mag groeien, via de weg die in de Bergrede, in het leven van Jezus en in haar beste momenten wordt aangeduid. Dat we niet te veel met onszelf bezig zijn, maar het dienstwerk aan alle volken proberen waar te maken, als gist. En dat daarin het roze in het kleurenpalet aanwezig mag zijn. Dat ook homoseksuelen in hun eigenheid hun roeping kunnen volgen. Dat homoseksuele mensen zich voor hun homoseksualiteit niet voortdurend hoeven te rechtvaardigen, dat hun homoseksualiteit niet langer als een afwijking maar als een positieve mogelijkheid van levensvervulling gezien wordt. Een Kerk als een ruimte waarin mensen gelukkig kunnen worden, waar iemand niet herleid wordt tot één aspect van zijn bestaan, maar toch met respect voor de eigenheid behandeld wordt.

Hier mag een selectie uit gemaakt worden door de uitgever! Liefst in een kadertje tussen de lopende tekst door. En liefst in verschillende lettertypes.

BLOEMLEZING UIT DE KERST- EN NIEUWJAARSWENSEN VOOR HET IPB

Voor eenieder wensen we de vrede van Kerst
En 365 nieuwe dagen waar je
-werkt alsof je het geld niet nodig hebt
-liefhebt alsof je nooit gekwetst bent geweest
-gelooft alsof je geen twijfel kent
-spreekt alsof de stilte luistert
-leeft alsof het de hemel op aarde is!

We wensen met u aan de wieg te staan
van echte woorden,
gedurfde experimenten,
krachtdadige manifestaties,
menswaardige tussenkomsten,
een gemeend ja, een gemeend nee;
voor meer gelijkheid en minder discriminatie,
een minder holle democratie,
ja, voor een volle schoof Gerechtigheid.

Een lichtje, hoe klein ook, is een daad tegen de duisternis (Hans Silvius)

*We wensen je
Voor de donkere dagen de glans van een ster
Voor de warme dagen de deugd van het samenzijn
Voor de eenzame dagen de vertrouwdheid van stilte
Voor de feestelijke dagen de gloed van het vuur
Voor de drukke dagen het uitzicht op traagheid
Voor de vakantiedagen de sprankel van een fontein
Voor de onzekere dagen de steun van een vriend
Voor de vreugdevolle dagen een oog voor het wonder.*

*We verdraaien de wereld als we samen op tocht willen gaan,
Als we elkaar echt willen ontmoeten
Als we aan hetzelfde touw trekken
... dat is Kerstmis!
Kan het daarom niet elke dag een beetje Kerstmis zijn?*

Ik wens je dat je
net als de herders
voor niets hoeft te vrezen,
en dat je van onrust mag genezen
en dat je in kindergen
Gods vrede mag lezen.
(F. Weerts)

Is dit kind dan de belofde zon der gerechtigheid?
Is dit kind het licht dat de wereld overwint?
Je zou het niet zeggen ... en toch geloven wij het!...

2006 redenen

om dankbaar te zijn
voor al het goede
ons zomaar gegeven

2006 redenen
om solidair te zijn
met al wie
het broodnodige moet missen

2006 redenen
om te wensen
dat samen leven
hartverwarmend mag worden.

Laat je prikkelen om het in kleine en grote dingen net iets anders aan te pakken.

De uitdaging? Een wereld waarin iedereen z'n draai kan vinden!

“Geef je niet over aan droefheid en kwel je niet met je tobberijen. Blijheid van hart doet een mens leven en een vrolijke man leeft lang.” (Jezus Sirach 30,21-22)